

“Em costa escriure de dones que no tinguin una personalitat pròpia”

Esperança Camps (Ciutadella, Menorca, 1964) publica a l'Editorial Moll la novel·la *Col·lecció particular*, ambientada al País Valencià i protagonitzada per un galerista d'art, Xavier Moran.

—Al final llegim que l'afecció a la música clàssica del protagonista és en realitat una impostura. No ho és tota la seva vida, com es va veient en el curs de la novel·la?

—Sí. I la de la música clàssica és una de tantes. La referència a la música clàssica és una imatge clara que utilitzo per a mostrar que és ben fals.

—El presenteu d'entrada com un cagadubtes, com si aquest fos el seu tret principal. Però Déu n'hi do les coses que fa a la vida, les decisions que arriba a prendre.

—És un cagadubtes a la vida privada, només. Queda molt clar que separa la vida privada de la pública. Com a home de negocis és implacable, sap on va i si cal xafar caps, ho fa. A la vida privada, en canvi, dubta sempre, es mostra insegur, i si pren decisions ho fa influït per unes altres persones.

—Heu volgut fer del protagonista un símbol de l'home valencià progressista i culte, que tenia uns ideals però que no té inconvenient a embrutar-se els dits amb negocis urbanístics bruts?

—Ha estat involuntari. Realment no ho pretenia, en un principi, però al final em vaig adonar que sí. Al País Valencià estem envoltats de personatges com ell, que de joves eren d'esquerra, o fins i tot d'extrema esquerra, i ara ocupen una poltrona del PP.

—Fins que la fiscalia no hi intervén, per haver-se beneficiat dels guanys d'una trama política corrupta, és un home d'èxit que viu tranquil. Els negocis de l'art rutilen. Supera el fet que la primera dona l'ha deixat i l'actual és una psicòloga famosa que ven molts llibres d'autoajuda. I té una amant estable.

—És que això passa. Un fiscal comença a investigar i gent que viu d'una manera aparentment neta, i molt bé, són persones de bé fins que la justícia no els enxampa. Semblava invencible, però un dia que s'obre una investigació, un fil porta a un altre i, tot i no ser dels responsables principals, no

PRATS I CAMPS

Esperança Camps publica la novel·la *Col·lecció particular*, a l'Editorial Moll.

sap com reaccionar, té una reacció de covard.

—Finalment, serà una víctima de les circumstàncies, d'una societat que viu en l'opulència, però que no sap separar allò que és lícit d'allò que és il·legal.

—Sí. No es pensa mai que el puguin enxampar perquè en el fons no pensa que allò que fa sigui incorrecte. Aparentment, són taurons dels negocis i, de fet, són persones immadures i puerils.

—Es dedica a l'art, però no sembla pas tenir una sensibilitat cultural i artística gaire ferma.

—Té un cert gust, això sí, perquè renega de la València lletja i de les figuretes de Lladró. Però acaba especulant amb les obres d'art com pot especular amb uns terrenys o amb diners de la venda de droga.

—Les seves dues dones, més l'amant, tenen vida pròpia i molta personalitat, no són només decoratives, o senyores del marit. Per què?

—Perquè em costa escriure de dones que no tinguin una perso-

nalitat pròpia. No m'agrada escriure de dones pusil·lànimes. A més, perquè fan un bon contrapunt. Fa que moltes vegades ell s'hi hagi de plegar, fins i tot d'humiliar, i així rebaixo la seva imatge de triomfador, que no ho és tant.

—L'estil combina les llargues frases estirades enllaçades per la conjunció *i* amb les frases curtes, telegràfiques. Per què?

—La frase llarguíssima és una mena d'espiral que arrossega el lector, que no sap on respirar, perquè li fa sensació de mareig. I la frase curta n'és el contrapunt. M'agrada jugar amb la forma, que sigui diferent i molt marcada, en cada novel·la. Com a lectora, considero que la forma és molt important, i també com a escriptora.

—La novel·la fa la meitat de les novel·les convencionals. Ja en teníeu la intenció, de bell antuvi?

—No. Però quan n'havia fet només dos folis o tres ja ho vaig veure. A més, en tenia ganes.

—Si haguéssiu volgut estirar-la fins a les dues-centes pàgines podíeu haver construït una galeria de personatges del món de l'art, perquè no n'hi apareix pràcticament cap.

—Però vaig voler concentrar-me en el personatge.

Lluís Bonada